DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 15 december 2009 *

I mål C-294/05,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 20 juli 2005,

Europeiska kommissionen, företrädd av L. Ström van Lier, P. Dejmek och G. Wilms, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Konungariket Sverige, företrätt av A. Kruse och A. Falk, båda i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: svenska.

med stöd av

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av M. Lumma, i egenskap av ombud,

Republiken Finland, företrädd av J. Heliskoski, i egenskap av ombud,

Konungariket Danmark, företrätt av J. Molde, i egenskap av ombud,

intervenienter,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits och C. Toader samt domarna C.W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (referent), M. Ilešič, J. Malenovský och U. Lõhmus,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 november 2008,

och efter att den 10 februari 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41), i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996 (EGT L 175, s. 3) (nedan kallad förordning nr 1552/89) till och med den 31 maj 2000, och – från och med nämnda datum – artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 130, s. 1) genom att för tiden den 1 januari 1998–31 december 2002 underlåta att fastställa och betala in egna medel i samband med import av krigsmateriel och varor med både civil och militär användning och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som uppkommit till följd av att nämnda egna medel inte har betalats in till kommissionen.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapslagstiftningen

2 I artikel 2.1 i rådets beslut 88/376/EEG, Euratom av den 24 juni 1988 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 185, s. 24) liksom i rådets beslut 94/728/EG,

Euratom av den 31 oktober 1994 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 293, s. 9; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 192) föreskrivs följande:

”Följande inkomster skall utgöra egna medel som redovisas i gemenskapernas budget:

…

b) Tullar och andra avgifter enligt gemensamma tulltaxan som fastställts eller kommer att fastställas av gemenskapernas institutioner för handel med tredje land samt tullavgifter på varor som omfattas av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen.

…”

3 I artikel 20 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad gemenskapens tullkodex) föreskrivs följande:

”1. Den tull som lagligen skall betalas om en tullskuld uppstår skall grundas på Europeiska gemenskapernas tulltaxa.

…

3. Europeiska gemenskapernas tulltaxa skall omfatta följande:

a) Kombinerade nomenklaturen.

…

c) De avgiftssatser och andra debiteringsgrunder som vanligen tillämpas på varor som omfattas av den kombinerade nomenklaturen beträffande

— tullar...

…

d) Bestämmelser om förmånstull enligt avtal som gemenskapen har slutit med vissa länder eller grupper av länder och som föreskriver att förmånsbehandling i tullhänseende skall medges.

e) Bestämmelser om förmånstull som antagits ensidigt av gemenskapen med hänsyn till vissa länder, grupper av länder eller territorier.

f) Autonoma undantagsbestämmelser som föreskriver en nedsättning av eller befrielse från importtull för vissa varor.

g) Andra tulltaxebestämmelser som anges i annan gemenskapslagstiftning.

…”

4 Artikel 217.1 i gemenskapens tullkodex har följande lydelse:

”Varje belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld, nedan kallat tullbelopp, skall av tullmyndigheterna beräknas så snart de fått nödvändiga uppgifter och föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (bokföring).

…”

5 Såvitt avser regleringen av hur gemenskapernas egna medel ska ställas till kommissionens förfogande har Europeiska unionens råd antagit förordning

nr 1552/89, som är tillämplig under den i målet aktuella tidsperioden till och med den 30 maj 2000. Från och med den 31 maj 2000 ersattes den av förordning nr 1150/2000, som kodifierar förordning nr 1552/89 utan att förändra dess innehåll.

6 I artikel 2 i förordning nr 1552/89 föreskrivs följande:

”1. Vid tillämpningen av denna förordning skall gemenskapens anspråk på egna medel enligt artikel 2.1 a och b i beslut 88/376/EEG, Euratom anses fastställda så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet.

1a. Fastställandet enligt punkt 1 skall anses ha skett dagen för bokföring enligt tullföreskrifterna.

…”

7 Artikel 9.1 i nämnda förordning har följande lydelse:

”I enlighet med förfarandet i artikel 10 skall varje medlemsstat kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.

Detta konto skall vara avgiftsfritt.”

8 I artikel 10.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”Efter avdrag på 10 % som kostnader för uppbörd enligt artikel 2.3 i beslut 88/376/EEG, Euratom skall de egna medel som avses i artikel 2.1 a och b i det beslutet krediteras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställdes enligt artikel 2.

…”

9 Artikel 11 i förordning nr 1552/89 har följande lydelse:

”En försening av en kreditering på det konto som avses i artikel 9.1 medför att den berörda medlemsstaten skall betala ränta till den räntesats som på förfallodagen är tillämplig på medlemsstatens penningmarknad för kortfristig offentlig finansiering, ökad med två procentenheter. Denna räntesats skall ökas med 0,25 procentenheter för varje månad som krediteringen försenas. Den ökade räntesatsen skall tillämpas på hela förseningsperioden.”

10 Artikel 22 i förordning nr 1150/2000 har följande lydelse:

”Förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 skall upphöra att gälla.

Hänvisningar till den förordningen skall tolkas som hänvisningar till den här förordningen och skall läsas enligt den jämförelsetabell som återfinns i bilagan, del A.”

11 Bortsett från att det i förordning nr 1552/89 hänvisas till beslut 88/376 och i förordning nr 1150/2000 till beslut nr 94/728, är artiklarna 2 och 9–11 i dessa förordningar identiska till innehållet.

12 Avdraget på 10 procent enligt artikel 10.1 i förordning nr 1150/2000 höjdes till 25 procent genom rådets beslut 2000/597/EG, Euratom av den 29 september 2000 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EGT L 253, s. 42).

13 Skäl 1 i nämnda beslut har följande lydelse:

”Vid sitt möte i Berlin den 24–25 mars 1999 kom Europeiska rådet bland annat fram till att systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel bör vara rättvist, öppet för insyn, kostnadseffektivt, enkelt och bygga på kriterier som bäst ger uttryck för varje medlemsstats förmåga att bidra.”

14 I skäl 5 i rådets förordning (EG) nr 150/2003 av den 21 januari 2003 om upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning (EGT L 25, s. 1, rättelse EUT L 83, 2003, s. 75), som antogs med stöd av artikel 26 EG, anges följande:

”För att beakta skyddet av medlemsstaternas sekretess relaterad till uppgifter inom militär verksamhet är det nödvändigt att fastställa särskilda administrativa förfaranden för att tullbefrielse skall kunna beviljas. En deklaration från den behöriga myndigheten i den medlemsstat för vars styrkor vapnen eller den militära utrustningen är avsedd vilken också skulle kunna användas som en sådan tulldeklaration som krävs enligt tullkodexen, skulle utgöra en betryggande garanti för att dessa villkor uppfylls. Deklarationen bör ges i form av ett intyg. Det är lämpligt att specificera den form som sådana intyg måste ha och att även tillåta att databehandlingsteknik tillämpas för deklarationen.”

15 I artikel 1 i förordningen föreskrivs följande:

”I denna förordning fastställs villkoren för autonomt upphävande av importtullar på vissa vapen och militär utrustning som importeras från tredje land av de myndigheter som ansvarar för det militära försvaret i medlemsstaterna, eller för dessa myndigheters räkning.”

16 Artikel 3.2 i förordningen har följande lydelse:

”Trots bestämmelserna i punkt 1 får intyget och de importerade varorna, av sekretesskäl relaterade till uppgifter inom militär verksamhet, överlämnas till andra myndigheter som utsetts för detta ändamål av den importerande medlemsstaten. I sådana fall skall den behöriga myndigheten som utfärdar intyget före den 31 januari och den 31 juli varje år överlämna en sammanfattande rapport om sådan import till tullmyndigheterna i sin medlemsstat. Rapporten skall avse sexmånadersperioden omedelbart före den månad då rapporten skall överlämnas. Den skall innehålla

uppgift om antalet intyg och datum för utfärdande av dessa, datum för importen och det sammanlagda värdet och bruttovikten för de varor som importerats med intygen.”

17 Enligt artikel 8 i förordning nr 150/2003 ska förordningen tillämpas från och med den 1 januari 2003.

Det administrativa förfarandet

18 I en skrivelse av den 20 december 2001 påpekade kommissionen för Konungariket Sverige att den befrielse från tull på de omtvistade importerna som skett sedan år 1998 hade förorsakat gemenskapen en förlust av egna medel. Kommissionen anmodade nämnda medlemsstat att göra en beräkning av de belopp per budgetår som inte hade uppburits från och med budgetåret 1998 och ställa dessa belopp till kommissionens förfogande före den 31 mars 2002. Kommissionen påpekade även för de svenska myndigheterna att Konungariket Sverige från och med nämnda datum skulle bli skyldigt att betala dröjsmålsränta med tillämpning av artikel 11 i förordning nr 1150/2000.

19 I sitt svar av den 11 mars 2002 anförde Konungariket Sverige att det, med stöd av artikel 296.1 b EG, hade rätt att avstå från uppbörd av tullar vid import av krigsmateriel och varor med både civil och militär användning.

20 I en skrivelse av den 31 mars 2003 upprepade kommissionen sin inledande anmodan, dock bara avseende importerna före den 1 januari 2003, eftersom förordning nr 150/2003 var tillämplig därefter.

21 Konungariket Sverige förklarade i sitt svar av den 3 september 2003 att den vidhöll sin ståndpunkt och ansåg att det inte fanns anledning att vidta några ytterligare åtgärder med anledning av kommissionens påminnelse.

22 Genom skrivelse av den 17 oktober 2003 skickade kommissionen en formell underrättelse till Konungariket Sverige och anmodade medlemsstaten att till kommissionens förfogande ställa de egna medel som borde ha betalts in till institutionen enligt artikel 26 EG och artikel 20 i gemenskapens tullkodex, eftersom Konungariket Sverige i strid med dessa artiklar ensidigt hade beviljat tullfrihet för import av varor med både civil och militär användning.

23 I sitt svar av den 15 december 2003 förklarade Konungariket Sverige att det alltjämt vidhöll sin uppfattning.

24 Efter att ha tagit del av Konungariket Sveriges svar utfärdade kommissionen den 9 juli 2004 ett motiverat yttrande i de två pågående överträdelseförfarandena, vilka rörde tullfri import av dels materiel avsedd speciellt för militära ändamål, dels varor med både civil och militär användning. Medlemsstaten anmodades att vidta nödvändiga åtgärder för att rätta sig efter yttrandet inom två månader från mottagandet av detsamma. Den inkom med sitt svar den 3 september 2004 och upprepade och preciserade därvid de tidigare anförda synpunkterna.

25 Med beaktande av de svar som Konungariket Sverige hade lämnat väckte kommissionen förevarande talan, eftersom den ansåg att nämnda stat inte hade rättat sig efter det motiverade yttrandet.

26 Genom beslut av den 13 september 2007 tillät domstolens ordförande Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Finland och Konungariket Danmark att intervenera till stöd för Konungariket Sveriges yrkanden.

Talan

Parternas argument

27 Kommissionen har gjort gällande att Konungariket Sverige inte kan åberopa artikel 296 EG till stöd för att underlåta att betala tullarna, eftersom tulluppbörden inte äventyrar Sveriges väsentliga säkerhetsintressen.

28 Bestämmelser om avvikelser eller undantag, såsom artikel 296 EG, ska tolkas restriktivt. Konungariket Sverige, som har gjort gällande att artikeln ska tillämpas, måste enligt kommissionen sålunda styrka att samtliga villkor i artikeln är uppfyllda när medlemsstaten avser att avvika från artikel 20 i gemenskapens tullkodex, där den allmänna principen om uppbörd av tull återfinns, såsom den fastställts i artikel 26 EG.

29 Kommissionen har anfört att Konungariket Sverige saknar grund för sitt resonemang angående oron för att uppgifter som anges i tulldeklarationen ska avslöjas och för att kontrollförfaranden kan medföra att gemenskapsinstitutionerna äventyrar militär sekretess.

30 Konungariket Sverige har haft alla möjligheter att organisera uppbörden av de aktuella tullarna i syfte att säkerställa sekretess för de överförda uppgifterna, till exempel genom att utse en försvarsmyndighet till behörig tullmyndighet.

31 Konungariket Sverige har vidare inte visat på vilket sätt de förpliktelser som det har åtagit sig genom internationella avtal är oförenliga med dess skyldigheter i fråga om

egna medel. Detsamma gäller argumentet att sistnämnda skyldigheter är till allvarlig skada för statens internationella samarbetsprojekt och för dess väsentliga säkerhets- och försvarspolitiska intressen.

32 Konungariket Sveriges underlåtenhet att uppbära de aktuella tullarna medför en orättvis fördelning av medlemsstaternas bidrag till gemenskapsbudgeten. Att en medlemsstat i syfte att bringa ner kostnaderna för krigsmateriel och varor med både civil och militär användning befriar importen därav från tull innebär dessutom att medlemsstaten åsidosätter sina skyldigheter till solidarisk samfinansiering av gemenskapernas budget.

33 Enligt kommissionen ankommer det på Konungariket Sverige att lägga fram konkret och utförlig bevisning för att de vidtagna åtgärderna, som har inneburit att egna medel har undanhållits från gemenskapsbudgeten, var nödvändiga för att skydda landets väsentliga säkerhetsintressen. Konungariket Sverige har inte uppfyllt denna bevisbörda. Medlemsstatens argument i detta avseende är dessutom irrelevanta med hänsyn till att andra medlemsstater som befinner sig i en situation som är jämförbar med Konungariket Sveriges situation uppbär och betalar in tullar på import av krigsmateriel utan att deras säkerhet äventyras.

34 Kommissionen har vidare påpekat att även om det genom förordning nr 150/2003, som antagits med stöd av artikel 26 EG, har införts en mekanism för upphävande av skyldigheten att uppbära tullar på import av viss militär utrustning genom inrättande av ett system med intyg eller tulldeklaration, innehåller förordningen ingen allmän bestämmelse som ger medlemsstaterna rätt att fritt bestämma vilka varor som kan importeras tullfritt.

35 Konungariket Sverige anser att det enligt artikel 296 EG har rätt att vidta åtgärder för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen. Enligt denna artikel är det alltså tillåtet att besluta om tullbefrielse för import av krigsmateriel. Artikeln syftar till att bevara medlemsstaternas handlingsfrihet på vissa områden som rör nationellt försvar och nationell säkerhet. Artikelns placering bland EG-fördragets allmänna bestämmelser

och slutbestämmelser bekräftar att artikeln har en allmän räckvidd och att den således kan påverka alla allmänt tillämpliga bestämmelser i fördraget och sekundärrätt.

36 Till stöd för sin åsikt att artikel 296.1 b EG är tillämplig har Konungariket Sverige anfört att uppbörden av tullar vid import av krigsmateriel fördyrar inköpen av sådan utrustning och följaktligen minskar arméns operativa förmåga. Den extra belastning för landets försvarsbudget som de aktuella tullarna förorsakar inverkar menligt på Konungariket Sveriges möjligheter att fritt hantera frågor som rör landets försvarsmaterielförsörjning.

37 Konungariket Sveriges militära neutralitet gör att det nationella försvaret spelar en viktig roll i säkerhetspolitiken. Med hänsyn till dess storlek är staten beroende av internationellt samarbete för att kunna nå upp till de nationella säkerhets- och försvarspolitiska målen. Konungariket Sverige har i detta avseende anfört att den skyldighet att iaktta sekretess som det anser sig underordnat hindrar det från att överlämna information avseende de importerade varorna till kommissionen och att en underlåtenhet att iaktta sekretesskyldigheten skulle riskera att äventyra en fortsättning på det samarbete och de handelsrelationer som medlemsstaten har med vissa tredjeländer på det militära området.

38 Den omständigheten att förordning nr 150/2003 antogs bekräftar nödvändigheten av att respektera medlemsstaternas säkerhetsintressen och deras rätt att hänvisa till att information är sekretessbelagd när detta är nödvändigt.

39 Konungariket Sverige anser att det innan förordning nr 150/2003 trädde i kraft inte fanns någon gemenskapsbestämmelse som gjorde det möjligt för en medlemsstat att vid behov vidta nödvändiga åtgärder för att tillvarata sina väsentliga säkerhetsintressen vid import av krigsmateriel. Dessa intressen skyddades då av artikel 296 EG, och det

återstod inget annat för medlemsstaten än att på nationell nivå, med stöd av nämnda artikel, föreskriva tullfrihet vid import av krigsmateriel.

Domstolens bedömning

40 I gemenskapens tullkodex föreskrivs uppbörd av importtullar på varor avsedda för militära ändamål, såsom de nu aktuella, som härrör från tredjeland. Inte i någon av gemenskapens tullbestämmelser föreskrivs det någon särskild befrielse från importtullar på denna typ av varor såvitt avser tiden för de omtvistade importerna, närmare bestämt perioden den 1 januari 1998–31 december 2002. Det fanns följaktligen inte heller någon uttrycklig befrielse från skyldigheten att betala in förfallna tullskulder och eventuell dröjsmålsränta till de behöriga myndigheterna för denna period.

41 I förordning nr 150/2003 föreskrivs dessutom att importtullar på vissa vapen och militär utrustning är upphävda från och med den 1 januari 2003. Att förordningen antogs innebär således att gemenskapslagstiftaren har utgått från att det före nämnda tidpunkt fanns en skyldighet att betala sådana tullar.

42 Konungariket Sverige har inte vid något tillfälle förnekat att de omtvistade importerna genomfördes under den aktuella tidsperioden. Medlemsstaten har begränsat sig till att bestrida att gemenskapen har rätt till de aktuella egna medlen med hänvisning till att skyldigheten att betala tull på krigsmateriel som importeras från tredjeländer skulle medföra allvarlig skada för dess väsentliga säkerhetsintressen, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 296 EG.

43 Det följer av domstolens fasta rättspraxis att den omständigheten att det ankommer på medlemsstaterna att besluta om lämpliga åtgärder för att säkerställa inre och yttre säkerhet inte innebär att sådana åtgärder helt faller utanför gemenskapsrätten (se, för

ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 1999 i mål C-273/97, Sirdar, REG 1999, s. I-7403, punkt 15, och av den 11 januari 2000 i mål C-285/98, Kreil, REG 2000, s. I-69, punkt 15). Såsom domstolen redan har konstaterat föreskrivs uttryckliga undantag i fördraget som är tillämpliga på situationer som kan äventyra den allmänna säkerheten enbart i artiklarna 30 EG, 39 EG, 46 EG, 58 EG, 64 EG, 296 EG och 297 EG, som avser exceptionella och väl avgränsade fall. Härav kan man inte sluta sig till att det finns ett generellt förbehåll i fördraget som innebär att alla åtgärder som vidtas med hänvisning till allmän säkerhet faller utanför gemenskapsrättens tillämpningsområde. Om man godtog att det fanns ett sådant förbehåll, vid sidan av de specifika villkoren i fördragets bestämmelser, skulle gemenskapsrättens tvingande karaktär och dess enhetliga tillämpning riskera att undergrävas (se dom av den 11 mars 2003 i mål C-186/01, Dory, REG 2003, s. I-2479, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

44 Dessutom ska undantagen i artiklarna 296 EG och 297 EG tolkas restriktivt, i överensstämmelse med vad som framgår av fast rättspraxis beträffande undantag från de grundläggande friheterna (se, bland annat, dom av den 31 januari 2006 i mål C-503/03, kommissionen mot Spanien, REG 2006, s. I-1097, punkt 45, av den 18 juli 2007 i mål C-490/04, kommissionen mot Tyskland, REG 2007, s. I-6095, punkt 86, och av den 11 september 2008 i mål C-141/07, kommissionen mot Tyskland, REG 2008, s. I-6935, punkt 50).

45 I artikel 296 EG hänvisas det visserligen till åtgärder som en medlemsstat anser är nödvändiga för att den ska kunna skydda sina väsentliga säkerhetsintressen och information vars avslöjande den anser strider mot dess väsentliga säkerhetsintressen. Denna artikel kan emellertid inte tolkas på så sätt att den ger medlemsstaterna en rätt att göra undantag från fördragets bestämmelser redan genom att åberopa nämnda intressen.

46 På området för mervärdesskatt slog domstolen dessutom fast, i dom av den 16 september 1999 i mål C-414/97, kommissionen mot Spanien (REG 1999, s. I-5585), att Konungariket Spanien hade gjort sig skyldigt till fördragsbrott med hänvisning till att medlemsstaten inte hade styrkt att det i den spanska lagstiftningen föreskrivna undantaget från mervärdesskatteplikt för import och förvärv av vapen, ammunition och materiel endast för militärt bruk var motiverat med stöd av artikel 296.1 b EG med hänsyn till behovet av att skydda Konungariket Spaniens väsentliga säkerhetsintressen.

47 Det är följaktligen den medlemsstat som stöder sig på artikel 296 EG som ska styrka att undantaget enligt denna artikel är nödvändigt för att skydda statens väsentliga säkerhetsintressen.

48 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan en medlemsstat inte med framgång åberopa fördyringen av krigsmateriel till följd av tillämpningen av tullar på import av sådan utrustning från tredjeland som ett skäl för att undgå sina skyldigheter vad gäller solidarisk finansiering av gemenskapsbudgeten, till nackdel för andra medlemsstater som uppbär och betalar sådana importtullar.

49 Domstolen övergår nu till att pröva argumentet att gemenskapens tullförfaranden inte kan garantera Konungariket Sveriges säkerhet med hänsyn till de krav på sekretess som finns intagna i avtalen med exportländerna. Som kommissionen har anfört är det gemenskapstjänstemän och nationella tjänstemän som tillämpar gemenskapens tullagstiftning. Den skyldighet som dessa i förekommande fall har att hemlighålla känsliga uppgifter medför ett skydd för medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen.

50 Den grad av precision som ska iakttas i samband med de deklarationer som medlemsstaterna ska fylla i och med jämna mellanrum skicka in till kommissionen är inte heller så hög att den leder till skada för medlemsstaternas intressen i fråga om säkerhet och sekretess.

51 I överensstämmelse med artikel 10 EG, som rör medlemsstaternas skyldighet att underlätta fullgörandet av kommissionens uppdrag att övervaka att fördraget följs, är medlemsstaterna under dessa omständigheter skyldiga att till kommissionen överlämna de handlingar som är nödvändiga för att den ska kunna kontrollera att överföringarna av gemenskapens egna medel sker på ett rättsenligt sätt. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 168 i sitt förslag till avgörande hindrar en sådan skyldighet emellertid inte medlemsstaterna från att i undantagsfall med stöd av

artikel 296 EG besluta att begränsa de uppgifter som lämnas till kommissionen till vissa delar av en handling eller att inte alls lämna ut uppgifterna.

52 Med hänsyn till det ovan anförda finner domstolen att Konungariket Sverige inte har styrkt att de villkor som är nödvändiga för att artikel 296 EG ska kunna tillämpas är uppfyllda.

53 Det som anförts ovan i fråga om att artikel 296 EG inte är tillämplig vid import av materiel avsedd speciellt för militära ändamål gör sig i än högre grad gällande vid import av varor med både civil och militär användning.

54 Av det ovan anförda följer att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i förordning nr 1552/89 till och med den 31 maj 2000 och – från och med nämnda datum – artiklarna 2 och 9–11 i förordning nr 1150/2000, genom att för tiden den 1 januari 1998–31 december 2002 underlåta att fastställa och till kommissionen betala in egna medel i samband med import av krigsmateriel och varor med både civil och militär användning och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som uppkommit till följd av att nämnda egna medel inte har betalats in till kommissionen.

Rättegångskostnader

55 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Konungariket Sverige ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Konungariket Sverige har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

56 Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna ska Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Finland och Konungariket Danmark, vilka har intervenerat i målet, bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel, i dess lydelse enligt rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996 till och med den 31 maj 2000, och – från och med nämnda datum – artiklarna 2 och 9–11 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel, genom att för tiden den 1 januari 1998–31 december 2002 underlåta att fastställa och till Europeiska gemenskapernas kommission betala in egna medel i samband med import av krigsmateriel och varor med både civil och militär användning och genom att underlåta att betala den dröjsmålsränta som uppkommit till följd av att nämnda egna medel inte har betalats in till Europeiska gemenskapernas kommission.

2) Konungariket Sverige ska ersätta rättegångskostnaderna.

3) Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Finland och Konungariket Danmark ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter